

Շուշանիկ Կուրդիւնյան

Դև կամ հրեշտակ

Մըրիկ լինէի, որոտ կամ կայծակ . . .
Անհուն ոչնչի ազատ բացերով,
Կախված ամպերի բլուրների տակ
Վազնի շանթող, հրե բոցերով՝
Խառնէի իրար ողջը՝ օդային .
Որ նա սասաներ միահեծ գահից,
Լուսին և աստղեր վար թոթափէին .
Տարերքը ցասման մոլեգին ահից:
Եվ լա՛ր երկինքը . լային այն անբան
Ոգիներն ամեն . թույնը՝ տանջանքի
Դառնար կերակուր . և անմահության
Երազը փոխվեր ցավոտ երկունքի:
Եվ ողջը՝ քառս, և ողջը՝ ժխտր .
Մնար անթափանց . . . մռայլ ու խավար .
Որպէս մի գեհեն, դժոխք լուռ ու խոր՝
Առաջվա նման աննյութ, անկատար . . .

Երկնքի բոլոր հյութերը ծծած՝
Իջնէի երկիր, այդ տիտան գերուն
Աննվաճ ուժով ոտքիս տակ ձգած՝
Խառնէի իրար— ձմեռ ու գարուն,
Թռչուն, անասուն, ջուր, հուր, լեռ ու քար,
Ճիճու, որդ միջատ, մարդ, իժ գալարուն,

Ծառ, ծաղիկ ու տունկ, բույս և ծիլ դալար՝
Ծեծկեի անխափ . աղջում դարևոր
Շրջեի մահով՝ մեռներ ամեն ինչ .
Կործանվեր նրա ջանքերը բոլոր,
Վերը և վարը՝ չմնար ոչինչ . . .
Եվ ես ինքնիշխան, անկախ և անոք
Շրջեի ազատ՝ անհայտության մեջ .
Որ չգգար մեկը, չտեսներ ոչ ոք՝
Իմ կյանքը, դեմքը, կրծքի ելևէջ . . .
Ազատ և մենակ— Դե կամ հրեշտակ . . .

1907 թ. 20 մայիսի
